

валъ овчаритѣ да обадытъ кжде сж четницитѣ. На 22.априлъ бюлюкбашията устроиъ засада на четата. Скрытъ съ своитѣ заптиета задъ скалитѣ при една пжтека, той забелязалъ четницитѣ, които приближавали единъ следъ другъ, и открилъ огънь. Завързала се схватка, въ която бюлюкбашията билъ убитъ, а турцитѣ избѣгали въ Сливенъ, дето съобщили за станалото. Отъ четата само Стоилъ билъ леко раненъ.

Ужасната новина се прѣснала въ цѣлия градъ и наежила силно турцитѣ. Веднага заминала за Балкана войска, и трупътъ на бюлюкбашията билъ снетъ въ града. Войската се прѣснала по Балкана да търси четата — обикаляла два дни навсѣкжде, но безъ успѣхъ. Четата избѣгала къмъ височинитѣ Кушъ бунаръ и се укрила. Дигнали потери и отъ селата да я търсятъ, но турскитѣ башибозуци обикаляли по-безопаснитѣ мѣста. Бояли се да нагазватъ много въ планината и затова нищо не намѣрили. Четата се укрила и станала невидима.

Това събитие произвело силно впечатление на българитѣ въ Сливенъ и окуражило съзаклетницитѣ. „Голѣма часть отъ българското население въ града се досещало за скритото приготвление. Броятъ на привърженицитѣ на възстанието расълъ“*) . . . Всѣки се стараелъ да се снабди съ барутъ, пушка, куршуми, дрехи, правели си чанти и пр. Оржията, обаче, и военнитѣ материали въобще не били достатъчни.

Иларионъ получилъ отъ Ст. Стамболовъ писмо; проектирали на 25. априлъ да свикатъ въ Горна Орѣховица събрание, което да опредѣли (подобно на събранието въ Оборище на 13.—14. априлъ) деня на възстанието, плана, срещитѣ на четитѣ въ Балкана и пр. Стамболовъ искалъ и Сливенъ да изпрати представителъ на това важно събрание.

*) Кукумявковъ. стр. 89.